Ч. 132 Четвер 15 (27) Червня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
за цілий рік зр. 2·40
за пів року зр. 1·20
за чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Мудрість і мораль наших політиків.

I.

Щоби показати наглядно на примірах, на яких основах опирає ся у нас політика, позволимо собі звести тут до купи кілька цитатів з „Діла“ та кілька фактів з поступованя радикалів і москвофілів.

Здавалось би, що кождий образований чоловік розуміє то, що політикою називаємо спосіб, в який господарить якийсь нарід і боронить своїх інтересів. Тимчасом у нас навіть від образованих людий можна нераз почути, що політика — то крутарство і циганьство. Ну, коли-б так дійстно мало бути, то хиба ціле житє чоловіка не було би нічим иншим лиш крутарством і циганьством, а кождий господар, що дбає про свій інтерес, не був би в очах другого нічим иншим лиш крутарем і циганом. Правда, що як в житю поодинокого чоловіка, так і в політиці не обійдесь иноді й без крутанини та циганьства, але для того ще не можна сказати, щоби то була така засада. Не господарованє, не політика тому винні; причина того лежить в людях, що господарять або ведуть політику: в тих, що циганять, і в тих, що дають ся оцигати. Коли-ж у нас, як кажемо, навіть у людий з досить великим образованєм можна часто стрітити ся з поглядом, що політика — то крутарство, то сему не можна так дуже й дивувати ся, коли зважимо, що у нас навіть фахові політики не инакше понимають засади політики. Майже можна сказати, що всею мудростю і моралею у деяких наших політиків суть крутарство і брехня, як то зараз побачимо на примірах.

В „Ділі“ з 8 (20) червня знаходимо допись з Відня, датовану 18 червня, а в ній таку звістку: „Смерть коаліциї наступила нині в комісиї буджетовій“. По сих вступних словах розповідає дописуватель „Діла“ подрібно, як то стало ся. З дописи тої виходить зовсім ясно звістний загально факт, що коаліцию розбила сполучена німецка лівиця, котра з одної сторони гнівала ся на правительство, котре звістну суму 1.500 зр. на цилейску ґимназию вставило до буджету, з другої же злобила ся на другі партиї коаліцийні, котрі в сій справі стояли по стороні правительства і Словінців. Конець кінцем фактом есть, що німецка лівиця, отже одна із коаліцийних партий, розбила коаліцию. — Ну, розбила, нехай там; нема тут ані чого жалувати, ані чого радувати ся, треба хиба лиш на то дивити ся, щоби знову в якийсь спосіб при новій зміні забезпечити інтерес державний і народний. На що-ж в такій справі, котра не має ніякого значіня, воювати брехнею?

Тимчасом „Діло“ зараз у сьлідуючім числі, в статьї під заголовком „Провалила ся“, повній пустих фраз, прибирає тон ніби то дуже бистроумного і оглядного політика і не надумуючись богато пускає брехню в сьвіт, бо каже: „Такий конець ми предвиділи і віщували (отто віщий дух в тім „Ділі!“) з самої хвилі настаня еї (коаліциї)... Коаліция хоч і як була чисельно сильна, мусіла упасти **під напором опозициї** малочисельної та за те заступаючої принципи морали“.

Питаємо ся тепер, кому і на що придасть ся тота брехня, що коаліция упала під напором опозциї? Чи може від того, що читателі „Діла“ повірять в брехню, возьмуть брехню за правду, набере опозиция, що опирає ся на принципах морали, ще більшої сили? Чи то може така мораль тої опозиції, що треба аж брехні, щоби еї удержати при силі? Видко з того, що деяким нашим політикам здалисьби, і то дуже, принципи морали.

„Діло“, користаючи з доброї нагоди сподіваного у своїх читателів настрою по відчитаню одної брехні, пустило зараз і другу і то таку якої не повстидав би ся навіть і платний який орґан москвофільский. Ото в тій самій статиї, кілька рядків понизше пише оно: „В інтересі коаліциї і при помочи еї они („новокурсники“, себ то люди з противного „Ділу“ табору) поставили навіть орґан ad hoc — для воюваня против нас („Діла“).... навіть памфлетами індивидуів, запобігаючих панськоі ласки для личних цілий“.

Тут очевидно бесїда про черновецку „Буковину“. Не дивуємо ся, що „Буковина“ на ту брехню не відповіла, бо й що-ж відповідати тому, хто взяв собі за задачу ширити брехні, або як переконати того, хто лиш брехням готов вірити? — А коли ми сю справу порушуємо, то лиш для того, щоби показати на яких принципах опирають ся у нас деякі політики. Фактом єсть, що орґан о котрім говорить „Діло“ був поставлений в інтересі руского народу і в інтересі австрийскої ідеї державної, а не як каже „Діло“ в інтересі коаліциї і ad hoc. Як би так було, то коли не стало коаліциї та еї інтересу, то не потреба би вже й орґану ad hoc для неї. Неправдою есть дальше, щоби той якийсь орґан був поставлений специяльно до воюваня з „Ділом“; ні — для оборони інтересів руского народу, а що й „Діло“ дуже часто шкодить тим інтересам, от хоч би лиш ширенєм брехнї, то нехай же не дивує ся, що орґани, котрим більше лежить на серци добро

12)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє **БЕРНШЕРНА БЕРНЗОНА**.

(З норвеского).

(Дальше).

Сінневе подякувала матери за принесені гостинці, отворила віко з кошика і заглянула до середини.

— Подивиш ся пізнїйше, — сказала мати — а тепер ось скіпці помий. Насамперед треба все свою роботу зробити, а аж відтак класти ся спати.

— Та то лише нині так стало ся.

— Ходи-ж, поможу тобі, коли я вже тут прийшла, — говорила мати, підпинаючись. — Ти мусиш привикати до порядку, хоч би й не була під моїм оком.

Она пішла наперед до шаласу, а за нею звільна поступала Сінневе. Они помили всю судину і мати стала тепер оглядати урядженє в середині та давала їй всілякі ради. Помогла їй замести і попрятати і так минуло кілька годин. Підчас роботи оповідала їй, що дома чувати, кілько мала роботи, заки приладила всьо вітцеви до дороги, а відтак спитала Сінневу, чи читає она вечером сьвяте письмо, заки кладе ся спати. „Не забувай на се — говорила — инакше не буде тобі йти робота на другий день.

Коли вже зі всім упорали ся, вийшли на двір і сїли на мураву, дожидаючи коров. По хвили спитала мати о Інґріду, іменно, чи скоро прийде на полонину. Сінневе не знала того, так само як і мати. — „Так, так, оп що тепер люди роблять!“ — сказала мати, а Сінневе порозуміла, що она не про Інґріду говорила. Она була би радо звернула розмову на що иншого, але не мала відваги.

— Хто не має Бога в серци, того він карає, і то тоді, коли той найменше надіє ся — сказала мати.

Сінневе мовчала.

— Я все говорила, що з того хлопця нічого не буде... Як він поводить ся — тьфу!

Обі дивили ся в долину на село і уникали взаїмно свого погляду.

— Ти чула, що з ним діє ся? — спитала мати і тепер бистро поглянула на дочку.

— Ні! — відповіла Сінневе.

— Має бути дуже зле — говорила мати. Сінневу стиснуло в грудях.

— Небезпечно? — спитала.

— Ще й як!... Скалїчили его в бік ножом, ну й тяжко побили....

Вся кров ударила їй до голови — она скоро ще більше відвернула ся, щоби мати не бачила.

— Може то не таке небезпечне? — спитала, о скілько могла спокійно. Але мати виділа як еї груди підносили ся і опадали і для того відповіла:

— Ні, дуже небезпечне не есть.

Тоді почала Сінневе догадувати ся, що мусїло щось страшного стати ся.

— Він лежить? — спитала.

— Очевидно, що лежить в ліжку. Яке то нещастє для родичів — такі порядні люди! Они его добре виховували, то може їм Бог простить.

Сінневе була так пригноблена, що не знала, що має з собою почати. Мати говорила дальше:

— Тепер показує ся, як то добре, що ніхто з ним не звязав ся. Господь Бог все добре робить.

Сінневі закрутила ся голова і їй здавало ся, що упаде з гори на долину.

— Я все говорила вітцеви: Нехай нас Бог боронить, казала я, маємо отсю одну дочку, то мусимо на неї добре уважати. Твій отець трохи мягкого серця, хоч впрочім дуже добрий чоловік; але то добре, що приймає добру раду, а добра рада то Боже слово.

Але скоро Сінневе почула про вітця і згадала який він все був добрий для неї, стало їй ще тяжше. І тепер вже не могла себе перемогти — почала плакати.

— Ти плачеш? — спитала мати, поглядаючи на неї, але не могла заглянути їй в лице.

свого народу як вузкоглядність і завзятість партийна мусять мимо волї з ним воювати. Коли „Дїло“ яко одинокий орґан колишної партиї народної не могло здобути ся на стїлько розуму і такту полїтичного, щоби не відтручувати від себе людий, котрим лиш тактика полїтична наказувала ступати иншою дорогою, але котрі мимо то анї о волос не відступили з дороги інтересів свого народу — то нехай же не дивує ся, що ті люди пошукали собі місце для своєї роботи народної в иншім орґанї. Так само неправдою єсть, мов би той орґан воював памфлетами. На такий арґумент може здобути ся хиба лиш „Дїло“. Ми би „Дїлу“ бажали, щоби й оно так совістно, честно, по щирости і правдї редаґувало ся, як редаґує ся той орґан; щоби й за ним стояла так щиро і ревно львівска громада, як за „Буковиною“ стоїть громада черновецких Русинів-народовцїв, без котрої поради не пише ся нїяка важнїйша статия полїтична. А та громада не воює памфлетами. Впрочім хто має нагоду читати „Буковину“ то може й сам переконати ся чи „Дїло“ написало правду.

Досить коротеньку написало „Дїло“ статейку, але за то в нїй брехня за брехнею, а полїтик з „Дїла“ ще й дує ся та кричить на все горло, що не дав ся збити з дороги совісти і правди. Віримо, що не дав ся збити з дороги совісти, але що з правдою таки грубо розминув ся, о тім поучають наведені приміри. Вузкоглядність і пристрасть партий на запаморочують уми, то й не дивота що можна говорити і писати брехню а вірити та ще заставляти й других вірити в то, що то правда. Отсе характеристика морали деяких наших полїтиків.

А тепер яку мудрість полїтичну проявив наш опозицийний орґан по упадку коалїциї. По нашій думцї при всякій змінї ситуациї кождий орґан партийний повинен би дати якусь директиву своїй партиї. Але віщий полїтик „Дїла“ здобув ся лиш на ось яку мудрість: „Що дальше буде — побачимо. По упадку сеї коалїциї може настати друга, — може лучша, а може й така сама, як перша. Від того буде й зависїти становище Русинів і нашого орґану“. — Значить ся: слухайте люди, як завтра не буде дощу то буде погода, а від того буде зависїти, чи підемо на пиво за місто, чи нї; поки що займаємо вижидаюче становище, бо оно дуже догідне для кождого віщого духа.

З Ради державної.

На вчерашнім засїданю палати послів роздано справоздане комісиї буджетової о прелїмінари буджету і фінансовім законї на 1895 р. Пос. **Барвіньский** ставить нагле внесене о признане державної підмоги громадї Щуровичі, навіщеній сильною бурею і градом. Внесене признано наглим і передано буджетовій комісиї. Відтак прийшла на порядок дневний справа ухвали буджетової провізориї. — Пос. **Кайцль** заявляє іменем Молодочехів: Опозиция молодоческа звернена против цїлої теперішної системи централїзациї. Сеї системи не зміняє в нїчім послїдна кріза в мінїстерстві. Отже опозиция полишає ся на дотеперішнім становиши і буде голосувати против провізориї, причини-ж сего вискаже в часї ґенеральної дискусиї буджетової. — П. **Залеский** підносить, що ґр. Кільмансеґ ясно виложив провізоричний характер правительства в заявленю, зложенім дня 20 с. м. Длятого бесїдник не буде запускати ся в довгі полїтичні розбори, бо они не мали би цїли і не на часї, лише підносить становище, яке Поляки займали при утвореню попередного кабінету та висказує жаль, що надії привязувані до коалїцийної більшости не сповнили ся. Дальше підніс, що его сторонництво заховало почесть і симпатию для кн. Віндішґреца, котрого патриотичну дїяльність уміло оцїнити і жалує над его уступленем. Вкінци додав, що Поляки будуть все вірні династиї і будуть старати ся о інтереси держави і свого краю, заховуючи при тім свої пересьвідченя полїтичні і релїґійні. Поляки будуть голосувати за провізориєю. — П. **Кінбурґ** заявив в імени лївицї, що она голосує в загальнім інтересї держави за провізориєю, але застерігає собі повну свободу в полїтичних справах. Лївиця буде підпирати також ухвалене цивільної процедури. — П. **Барвіньский** в імени Русинів каже, що Русини будуть підпирати правительство в справі буджету. — П. **Кронаветер** противить ся рішучо, щоби нараджувати ся в теперішній сесиї над цивільним законом. — По заявах пп. **Ліхтенштайна**, **Барайтера** і **Коронїнього**, що їх сторонництва також будуть голосувати за провізориєю та по промові референта п. Щепановского, ухвалено провізорию всїми голосами против голосів Молодочехів і послів Кронаветера та Пернерсторфера.

Перегляд полїтичний.

З Праги доносять, що на зборах виборцїв у Воднянах пос. Подлїпний, один із молодоческих проводирів заявив, що ческі виборці повинні вибирати до сойму таких мужів, котрі були би в силї завести знову добрі відносини межи Короною а Чехами.

Від кількох днів надходять з Македониї вісти о якімсь небезпечнім руху, який там проявив ся. Кажуть іменно, що в околици міста Скопля (Іскіп) мала вибухнути революция. Коло Еґрі-Паланка мало навіть прийти межи ворохобниками а турецким войском до завзятої бійки, в котрій згинуло 45 людий. З Софії доносять знов, що в Македониї появили ся лиш дві ватаги розбишаків. Взагалї вісти о якихсь розрухах в Македониї суть так непевні, що доси ще не можна знати, чи там дїйстно вибухла революция, чи лиш появили ся ватаги розбишацкі. У Вiдни поки що не приписують сим вістям великої ваги.

Новинки.

Львів дня 26 червня 1895.

— **Іменованя.** Ц. к. краєва Дирекция скарбу у Львові іменувала провізоричного офіцияла горалень, Гуґона Меркля, дїйстним ц. к. офіциялом горалень в X-ій ранзї.

— **Відзначеня.** Є. Вел. Цїсар надав директорови помічних урядів при висшім судї краєвім у Львові Алойс. Рожановскому при его переходї на пенсию, ордер Франц Йосифа.

— **Перенесенє мощий бл. п. Омеляна Огоновского** до власного гробівця і посьвячене памятника на кладовищи Личаківскім у Львові відбуде ся ві второк 2-го липня с. р. о годинї 7-ій рано, а о годинї $8^{1}/_{2}$ рано відбуде ся заупокійне богослужене в церкві Успеня (Волоскій). На сумний той обхід запрошує родина покійного.

— **Відчить проф. Мих. Грушевского для Клюбу Русинок** на тему послїдної повісти Генрика Сінкевича відбуде ся в середу 26 с. м. о годинї 6-ій вечером в сали Рускої Бесїди. Члени

— Я пригадала собі на тата, а ... — І она ще дужше розплакалась.

— Але ж дитинко, що тобі є?

— Сама не знаю.... прийшло менї на гадку.... єсли-б єму що стало ся в дорозї — крізь плач говорила Сінневе.

— Як можеш так говорити! — відповіла мати, — що-ж єму може стати ся?... До міста дуже добра дорога....

— То правда, але.... ось, що стало ся тамтому — плакала Сінневе.

— Ну тому!... Та-ж я гадаю, що твій отець не поїде, як дурноватий. Він верне цїлий і здоровий — єсли Господь Бог не відверне від него своєї руки.

Але ті сльози, що не переставали плисти з очий Сінневи дуже занепокоїли матїр і она нагле сказала:

— На сьвітї богато єсть таких річий, що тяжко зносити, але треба потїшати ся гадкою, що они могли би бути ще тяжші.

— Ах, то сумна потїха — сказала Сінневе і гірко плакала.

Мати, що очевидячки не сьміла сказати всего, що їй на серци лежало, відповіла:

— Господь Бог сам править деякими справами в дивний спосіб; і тут також так стало ся.

При тих словах встала, бо корови вже почали недалеко ревіти, дзвінки задзвонили, пастухи заграли на сопілках і поволи сходила худоба на долину, сита і вдоволена. Карен стояла і ждала хвильку, відтак сказала до Сінневи, щоби обі ішли напротив череди. Сінневе підвела ся також і пішла за материю, але дуже поволи.

Карен Сольбакен займила ся тепер витанем череди. Корова за коровою підходила до неї і кожда пізнавала єї та витала радістним ревом. Она гладила їх і приговорювала та знов повеселїла, як побачила, що цїла череда чиста і добре годована.

— Так, так — сказала — Бог не опускає того, хто на него не забуває.

Помогла Сінневі загнати худобу, бо дївчинї ішла нинї робота дуже пиняво. Мати нїчого не говорила і помогла їй ще доїти, хоч через те задержала ся довше на полонинї, як хотїла. Коли перецїдили молоко, зібрала ся мати в дорогу а Сінневе хотїла єї ще трохи підвести.

— Нї, нї! — сказала мати — ти певне утомлена, потрібуєш спочинку. — Відтак взяла порожний кошик, подала їй руку і поглянувши на неї, сказала:

— Незадовго знов прийду подивити ся, що робиш.... Держи ся нас і не гадай о других.

Ледве мати відійшла, почала Сінневе роздумувати над тим, як би найскорше дати знати до Ґранлїден. Закликала Торбєрнового брата, аби его післати. Але скоро він прийшов, она налякала ся думки, звірювати ся перед хлопцем і сказала: „Нї, нї, не треба нїчого“. Відтак стала розважувати, чи не пїти би їй самій. Она мусїла мати певність і зі сторони Інґріди було просто погано, що она не давала їй нїякої відомости о недужім. Ніч була ясна і гарна а хутір не був так далеко, щоби она не могла пїти туди, особливо єсли ішло о таку важну річ. Коли так сидїла і роздумувала прийшло їй на гадку все те, що мати говорила і знов поплили сльози з єї очий. Але тепер вже не ваґувалась довше, закинула на себе хустку і пішла бічною стежкою, щоби хлопцї нїчого не доміркувались.

Чим дальше ішла, тим більше спішила ся, і вскорі стала бігти стежкою в долину, так що аж малі каміні сточували ся по стрімкій похилости і лякали єї своїм лоскотом. Хоч знала, що лоскіт походить від спадаючого каміня, то однако видавалось їй, немов би хто за нею ішов і она задержала ся та наслухувала. Нї, не було нїчого і она бігла дальше, ще скорше як перед тим. Втім стала на один великий камінь, що лише одним кінцем держав ся в земли а тепер під напором єї ноги вирвав ся і покотив ся попри неї на долину. Він страшно задуднїв, відтак зашелестїв та затріщав в корчах і она перепудила ся, але ще більше налякала ся, побачивши, як в долинї на дорозї щось піднесло ся і порушилось.

Спершу гадала, що то який дикий зьвір, стала і заперла в собі дух — предмет на дорозї також задержав ся. „Го-го!“ роздав ся голос. То була мати. Першою річию Сінневи було скочити на бік у корчі і сховати ся. Там якийсь час пережидала, щоби побачити, чи мати не вертає. Сінневе ждала ще хвильку, аби мати відійшла дальше. Коли відтак вийшла з своєї криївки, ішла вже поволи і небавом побачила перед собою Ґранлїден.

Їй було трохи нїяково, коли опинила ся перед самим хутором і чим близше підходила до него, тим більше чула ся пригнобленою. Всюди було тихо. Кілька господарских знарядів стояло під стїною, на подвіри лежали порубані і поскладані дерева, а сокира була міцно забита в колодці. Она підійшла до дверий; тут ще раз задержала ся, оглянула ся і слухала; не було чути нї найменшого голосу. І коли так стояла і роздумувала, чи має іти до Інґрідиної комнати на гору чи нї, прийшло їй на гадку, що така сама ніч мусїла бути й тодї, коли то перед лїтами прийшов Торбєрн на Сольбакен, щоби засадити цьвіти в єї огородци. Стягнула скоро черевики і тихо пішла сходами на гору.

можуть впровадити своїх знакомих. Вступ безплатний. — За виділ *Шухевичева.*

— **Засіданє фільольоґічної секциї Наукового товариства ім. Шевченка** відбуде ся дня 27-го червня (в четвер) о 7-ій годині вечером в канцеляриї товариства (Ринок ч. 10 поверх II). На порядку дневнім: 1) читане проґрами для збирания матеріялів етноґрафічних; — 2) внесеня членів.

— **Буковиньска краєва рада шкільна** порішила установлене комісиї зложеної з інспектора краєвого і з трех фахових педаґоґів для виготовленя пляну науки язиків руского і румуньского в школах середних.

— **Посьвяченє нової дочерної церкви в Стрілисках старих,** бобрецкого деканата, відбуло ся минувшої неділї дня 23 с. м. з великим торжеством. Чину посьвяченя довершив Є. Е. Впреосьв. Митрополит при участи крилошан львівскої капітули оо. Л. Туркевича і Б. Пюрка та 22 сьвященників з деканатів бобрецкого і ходорівского під проводом оо. деканів. Народу зібрало ся дуже богато, що при гарній погоді прибув з сусїдних сїл з процесиями. Проповідь в церкви виголосив о. М. Дзерович, парох Глїбович сьвірских. На торжество прибув також Впр. о. митроп. Фациевич зі Станїславова і староста бобрецкий п. Курилович. Впреосьв. митрополит оцїнюючи, заслуги місцевого пароха о. К. Фациевича надїлив его крилошаньскими відзнаками.

— **Іспит зрілости** в сяніцкій ґімназиї відбув ся в днях від 20 до 22 с. м. під проводом ц. к. краєвого інспектора дра Л. Ґермана. До іспиту приступило 15 учеників публичних і 1 екстерніст. Свідоцтво зрілости признано 14 публичним ученикам і екстерністови. Один ученик одержав поправку.

— **Страшна буря** лютила ся минувшого тиждня над Київом. Вихор віючи з гори ріки підносив що раз більші филї на Днїпрі, котрі вкінци залили передмістє Оболонь. До домів положених над берегом ріки не могли наблизити ся човна, вислані на ратунок загроженим людям, бо заходила небезпечність, що порозбивають ся до берегів. Богато більших човен пірвала вода і понесла.

— **Сьвятковане неділї по трафіках і колектурах.** Міністерство скарбу рішило, щоби помічники, заняті в трафіках спочивали кождої другої неділї через 24 годин. Коли в трафіцї есть лиш один помічник, то або трафіку треба замкнути, або має продавати сам властитель. На переступників сего рішеня постановлена кара від 5 до 20 зр. Колектури льотерийні мусять замикати ся в неділї о 12-ій годині в полудне.

— **Іспит в дівочім інститутї СС. Василиянок у Львові** з домашних наук, т. е. з руского язика і літератури та з руської історії яко предметів обовязкових, а з науки гафтів і сьпіву яко надобовязкових, відбув ся дня 21 с. м. На іспиті були Є. Е. Впреосьв. митрополит і численні гостї, головно панї. Інститут мав сего року 45 учениць. Хороший розвиток інститута підніс Є. Е. Митрополит в своїй горячій і патріотичній промові, зазначивши кілька разів велике післанництво руской женщини в нашій суспільности. Повне признанє висказували також гості, слухаючи відповідний сьпіву, і оглядаючи ручні роботи інституток. З новим роком шкільним має бути при монастири СС. Василиянок отворений також інтернат дівочий для семинаристок. Недостача такого інтернату дає дуже відчуватись і его заложене було би на часї.

— **Про американьских Русинів** пише ся в послїдних числах „Свободи“: Загальні збори руского Народного Союза в Америцї відбули ся 30 мая с. р. в містї Олїфанті. Головою „Союза“ вибраний Іван Глова, заступником голови Теодозий Талпаш. — Шамоцкі Русини купили тепер один гарний дім на приходство за 8000 долярів. Приходство буде мати одинайцять комнат. — Торжественне посьвячене церкви в Монт Кармел (де обіймив душпастирство о. Нестор Дмитрів) відбуде ся дня 4 липня с. р. — Русини в містї Олїфанті мають найкрасшу на цїле місто салю для забав і засїдань. — З Дзерзі-Сіті від'їхав до краю разом з жінкою щирий Русин і примірний парохіянин Іван Баран.

— **Найстарший віком чоловік** помер недавно в Самарі. Буз то Лаврін Есіпов, що ще брав участь у повстаню козака Пугачева за часів цариці Катерини II. Він прожив сто пятьдесять лїт. Брав участь у здобуваню приступом Казанї, Саратова, Симбірска і Самари. По повстаню Пугачева зловили его і заслали на Сибір. Прожив він там 30 лїт, почім его помилували. З того часу жив він в Самарі в недостатку. Про кроваві події за часів Пугачева не хотів старий нїчого нїколи говорити і не любив слухати такої розмови. Сто пятьдесять лїт прожити — то на мілїон людий майже нїкому не лучае ся. Се взагалї дуже рідкий випадок довговічности.

— **Модний Робінзон.** Норвеский рибалка Бракнє виїхав з 13 лїтним хлопцем на човни в море, а велика буря загнала їх на острови Шпіцберґен. Чекали они там довго на пригідний вітер, щоби вернути до Норвеґії, але тоді вже море примерзло й годі було вертати. Так отже рибалка мусїв з хлопцем жити через 13 місяців на пустім острові. Знайшов він на своє щасте хатчину, а в ній деякі знаряди і трохи пороху. Щоби якось вижити, стріляв він ренів, пік мясо, пив его кров, а его шкірою оббив стіни хатчини, щоби охоронити ся від страшної студени. По 13-ох місяцях лїд стаяв і модні Робінзони вернули домів, де їх вже мали за померших.

— **Професор Володимир Б. Антонович** з нагоди свого професорского і писательского ювилею зазнав нової приятности. Ото бувші учениці київских висших курсів поздоровили многозаслуженого ювилата довшою адресою, в котрій висказують ему вдяку за его прихильність і учительскі труди в часї істнованя тих курсів, а кінчать сердечними желанями.

— **Померли:** У Львові дня 25-го с. м. др. Петро Ґрос, начальник львівскої філї краківского товариства обезпечень; — др. Здисл. Гординьский скриптор бібліотеки університету львівского, в 38-ім роцї житя.

Телєґрами.

Рим 26 червня. На вчерашнім засїданю палати послів поставила опозиция внесенє, щоби установити комісию, котра мала би розслїдити справу Кріспі-Кавальоти. Кріспі просив, щоби се внесене відкинути і покликав ся на свою 53-лїтну патриотичну діяльність. Внесенє відкинено.

Льондон 26 червня. Сельсбері утворив новий кабінет, до котрого увійшли: Сельсбері президент міністрів і міністер справ заграничних, кн. Девоншер президент комітету тайної ради, Бальфур перший льорд скарбу, Шамберлен кольонії, Гексбеч міністерство скарбу, Ґошен маринарка; инші міністерства ще не обсаджені,

Берлин 26 червня. Ходить поголоска, що переговори в справі хиньско-росийскої пожички розбили ся.

Царгород 26 червня. Викрито в тутешній школі войсковій заговор між вихованцями. Арештовано 30 войскових вихованців магомедан.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Інґрід не мало налякала ся, коли пробудившись, побачила перед собою Сінневу.

— Що з ним? — шепнула Сінневе.

Тепер Інґрід всьо зрозуміла і хотїла насамперед одїти ся, щоби оминути простої відповіди. Але Сінневе сїла собі на край ліжка і повторявши своє питанє, просила еї, аби не вставала.

— Єму вже лїпше — відповіла Інґрід також пошепки. — Я вже незадовго верну до тебе на полонину!

— Інґрід, люба моя, не затаюй передомною нічого. Ти не можеш менї нічого гіршого сказати, чого-б я й сама вже не погадала.

Інґрід старала ся все ще здержуватись, але страх Сінневи так еї припер, що она не мала вже часу на викрути. Пошепки питала Сінневе і пошепки Інґрід відповідала, а глубока тишина довкола надавала кождому питаню і кождій відповіди ще більшої поваги, так, що тепер настала для них одна з тих торжественних хвиль, коли чоловік відважно дивить ся в лице і найстрашнїйшій дійстности. Але з сеї розмови були обі сьвято пересьвідчені, що Торбернова вина була дуже мала і що він нїчого такого злого не зробив, щоби не був гідний їх співчутя. Обі плакали без упину, але тихо — а Сінневе плакала о много більше. Она сиділа цїлком зломана на краю ліжка.

Інґрід, що хотїла еї знов розвеселити, пригадала їй на ті утїхи і радістні днї, які всі трое разом перевели, але, як то нераз буває, що кожда пригадка на щасливі дни, викликує в нещастю жаль і сльози, так сталось і тут.

— Питав за мною? — шепнула Сінневе.

— Він майже нїчого не говорив.

Інґрід пригадала собі тепер на картку від Торберна і она зачала еї непокоїти.

— Чи не може говорити?

— Не знаю.... може бути, що більше думає.

— Читає?

— Мати перечитувала єму сьвяте письмо, а тепер мусить єму читати кождого дня.

— Щож він говорить?

— Бачиш, він так як би нїчого не говорив. Лежить цїлий день і дивить ся перед себе.

— Він лежить в мальованій комнатї?

— Так.

— Лицем до вікна?

— До вікна.

Обі на хвилю замовкли. Відтак обізвала ся Інґрід.

— Тота забавка, що ти єму раз була дала, висить там на вікнї і крутить ся.

— Нехай буде, він хоче, а менї всьо одно — сказала нагло Сінневе з притиском. — Нїхто на сьвітї не примусить мене до того, аби я его вирекла ся.

Інґрід була дуже заклопотана.

— Лїкар не знає, чи він прийде ще коли до здоровля — шепнула.

Тепер підвела Сінневе голову і здержуючи сльози подивила ся мовчки на Інґріду, відтак опустила знов голову і задумала ся. Послїдні сльози сплили поволи по еї лици, але нові не появлялись. Она зложила руки і сиділа непорушно — здавало ся, що рішає ся на якесь велике дїло. Нараз встала усьміхаючись, схилила ся над Інґрідою і горячо еї поцїлувала.

— Як не буде мати сили, то я буду его доглядати. Тепер поговорю з моіми родичами!

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.